

VELKOMST VED NORDISK KRIMINALISTMØDE I KØBENHAVN, AUGUST 2010

AF FORMAND FOR DANSK KRIMINALISTFORENING, DIREKTØR WILLIAM RENTZMANN

Det er jo rigtigt, som ministeren nævnte, at de Nordiske Kriminalistforeninger hver for sig gennem tiderne har spillet en vigtig rolle i den kriminalpolitiske debat – og hvad der er nok så vigtigt – i den kriminalpolitiske udvikling.

Det er mit indtryk, at det stadig forholder sig sådan, selv om den påvirkning, som foreningerne øver, nu sker mere indirekte og uformelt end i de gode gamle dage.

Det er stadig således, at vigtige og aktuelle emner sættes til debat i de nationale foreninger og er med til at øge medlemmernes viden og farve deres holdninger. Og det kan næppe undgå at få betydning i de stillinger medlemmerne indtager i samfundet, være sig i administration, i politi- og anklagemyndighed, i domstolene, blandt forsvarerne eller på universiteterne.

Det samme gælder de Nordiske Kriminalistmødets indflydelse.

Medens flere af de nationale foreninger er over 100 år gamle, er de nordiske møder opstået for knapt 75 år siden. Faktisk kan vi fejre 73 års fødselsdag i morgen, idet det første Nordiske Kriminalistmøde fandt sted i Helsinki den 20. august 1937. På grund af krigen fandt det næste møde først sted i 1948.

Det er nu fjerde gang det Nordiske Kriminalistmøde finder sted i København. Det er tidligere sket i 1952, 1973 og 1994.

Især det første møde i København var et tilløbsstykke med over 300 aktive deltagere og 200 ledsagere. Det siger nok noget om behovet for oplevelser i efterkrigsårene.

I det hele taget siger antallet af deltagere noget om samfundsudviklingen. Ikke mindst den revolution på kommunikationsområdet, som er sket siden det seneste møde i København, med Internet og mobiltelefoner osv., har åbnet nye muligheder for udveksling af idéer, erfaringer og forskningsresultater, som alt andet lige mindsker behovet for fysiske møder. Det kan man også mærke i de nationale foreninger, hvor der stilles stadig større krav til indhold og formidling, hvis man skal kunne samle medlemmer til debatmøder.

Det problem har også arrangørerne af de seneste nordiske møder skulle håndtere.

På den anden side spiller det en rolle, at den traditionelle nordiske retsenhed på strafferets- og straffuldbyrdsområdet utvivlsomt er formindsket i de senere år, hvilket i sig selv øger behovet for udveksling af viden og erfaringer – og for

netværking mellem nordiske kolleger. Det sidste sker stadig bedst ved fysiske møder og konferencer.

Og det er heldigvis stadig således, at forholdene i vore nordiske lande er så ens, at det giver mening at sammenligne og samtidig så forskellige, at det giver mulighed for at hente inspiration og lære nyt.

Det er derfor min klare opfattelse, at der fortsat er behov for disse Nordiske Kriminalistmøder.

Så jeg er glad for at det er lykkedes at samle ca. 175 nordiske kriminalister og kriminologer her i København – og ikke mindst, at det er lykkedes at samle et hold af fremragende indledere fra samtlige nordiske lande (+ Canada), som dækker et meget bredt spektrum af interesseområder.

Formålet med dette møde – og med Kriminalistforeninger i det hele taget – er så udmærket beskrevet for over 100 år siden af den Internationale Kriminalistforening (Union International de Droit Penal), som er alle kriminalistforeningers moder: Opgaven er ”den Videnskabelige Undersøgelse af Forbrydelsen, dens Aarsager og Midlerne til dens Bekæmpelse”. Og grundopfattelsen i Kriminalistforeningerne bør være den, at ”Strafferetten saavel theoretisk som praktisk bør bygges på empirisk Grund, med Benyttelse af, og under fuld Hensyntagen til, de sociologiske og antropologiske Videnskabers samt Straffuldbrydelsens Resultater”.

Og med dette in mente kan vi så gå over til det første faglige punkt på vores program.